

mand, som bemærkede med Hensyn til den Afstillelse, der var søgt mellem Ordens- og Opdagelsespolitiet, at her ikke kunde være Tale om noget Princip, fordi Principer var Noget, der var aldeles fremmed for Ordningen af Politiet — det er ganske vist; men forsaavidt denne Lov har søgt at finde en Maade, hvorpaa Forholdet imellem Politiiinspektørerne kunde ordnes, og det kaldes et Princip, turde det dog ikke være saa aldeles forkasteligt; naar der ikke er Tale om andre Principer end en Afstillelse mellem Ordens- og Opdagelsespolitiet, saa er dette ikke Andet, end hvad der bør finde sin Plads i Loven, ligesom det har sin Plads i Regulativet. — Det vil ikke være undgaet de ærede Herrers Opmærksomhed, at Politibirektøren er bemyndiget til at udtage af Politiets Personale saa mange og hvem han vil til at give sig af med at efterspore Forbrydelser, og at det derfor kommer til at staa i Loven som en Tanke, at der er Forskjel mellem Ordens- og Opdagelsespolitiet, turde være meget hensigtsmæssigt. Men Indvendingen er, og den har sin Betydning, at en saadan Afstillelse vil komme til at lægge en Indskrænkning paa Politiiinspektørerne; det har jeg imidlertid slet ikke tænkt mig. Jeg har meent, at man anviser enhver af Politiiinspektørerne, hvad Loven angiver, at han skal varetage; netop det, at det ligger i Politiets forskjellige Functioner, at de gribe særdeles ind i hinanden, at de paa mangfoldige Maader ere saaledes inblettede i hinanden, at den ene ikke strengt kan sondres fra den anden, gjør, at man kan være sikker mod, at den Afstillelse, som Loven etablerer, i sin praktiske Anvendelse vil komme til at medføre nogen Vanskelighed. Vil man henvise til denne Frygt, seer jeg ikke, hvorledes man overhovedet kan tænke sig, at Loven paa en helbig Maade kan virke i Livet. Hvorledes man saa ordner det, vil det dog kunne siges, at en Embedsmand, naar det ikke kan bestemmes eller nøie fastsættes, hvad der vedkommer ham, let vil kunne, naar det kommer til Stykket, trække sig tilbage fra en vis Forretning og sige, at den ikke vedkommer ham, medens omvendt en ivrig Mand kan søge at rive for Meget til sig. Det behøver man slet ikke at være ængstelig for under Forholdenes Udvikling; det er Noget,

der vil gaae af sig selv, naar man faaer dygtige og flinke Mænd, der ville gjøre deres Pligt. Det er t. Ex. klart, at naar Ordenspolitiet kommer paa Spor efter en Forbrydelse eller seer en Forbrydelse blive begaaet eller i det Hele taget kommer i Forhold, der egentlig høre ind under Opdagelsespolitikets Omraade, kan det dog aldrig falde paa at mene, at det er Noget, der ikke vedkommer det. — Ordningen af Forholdet mellem Inspektørerne er Noget, der maa skee gennem et Regulativ, og de Anordninger, der allerede paa et andet Sted ere stete med Hensyn til Maaden, hvorpaa man agter at ordne det, ville give Overtydning om, at man hverken behøver at frygte for, at de skulle gaa for libet eller for meget at gjøre. — Den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) fremhævede med Hensyn til § 9, at der deri forekommer den Bestemmelse, at en Person kan anholdes, naar der er skjellig Grund til at mistænke ham for at have begaaet en Forbrydelse. Dette Udtryk „skjellig Grund“ forekommer jo et Par Gange, og man kan ikke undgaae et saadant svævende Udtryk; det er et Forhold, som aldeles ikke lader sig afgjænde ved bestemte Udtryk; man maa holde sig til den Betegnelse, der angiver det, som man vil have skal afgive Reglen, og man maa da stole paa, at saavel den Instrux, som de Underordnede faae, som det Tilsyn, de Overordnede skulle føre med dem, i Forbindelse med Straffebestemmelsen for Misbrug af Myndighed vil afgive et Værn imod, at den Vedkommende skal være for tilbøielig til at troe, at der er skjellig Grund til at sætte sig i Virksomhed, hvor der har manglet Grund dertil. Min Tanke med Bestemmelsen om, at Enhver ved Politiet Ansæt skal være berettiget til at anholde den, der gjør sig skyldig i en Forseelse mod den offentlige Orden, og som maa beskyttes at ville unddrage sig det ham paa hvilende Ansvar — her skal ganske rigtigt staae „og“ og ikke „eller“ — har været den, at der ikke ubetinget skulle finde nogen Anholdelse Sted, naar En havde gjort sig skyldig i Forseelser mod den offentlige Orden, hvis ikke specielle Omstændigheder gjorde, at det maatte betragtes som nødvendigt at anholde ham. Hvad jeg derimod troer at maatte